

Radnai István

Szabálytalan szonett a kórházkapuban

még nem akarok köszönés nélkül távozni
jó nekem ez az ország ez a világ
elfog az indulat a méreg ha távoli
arctalan ellenségek vetnek csirát

közénk a gyűlöletet a testi kórt
egyikről sem tudunk semmit csak jön
tüdőből bűzből a csatornákból
tévéből árad hét nyelven a közöny

még nem akarok köszönés nélkül menni
húzzátok ki a drótot ami rángat
a mások kedvét lesni távozz el semmi
még szorítom kezed vágyamnak tárgya

és látni sem akarok gonosz fantom arcot
nem bújhattok meg én nem adom fel a harcot

Napforduló

a tavirózsa mely csak a sötétben
mikor a nyári a láthatárt elhagyta
amikor minden susorog és ében
szirmot bont lehet lázrózsás is az arca

ha asszonyillat száll mint könnyű permet
szende ingváll csúszik dús fehérchselédről
s mindaz amit soha látni nem enged
csak a hold les meg ha egy sugara áttör

tompa kés a vágy az éjbe belevágja
selyem kaput tör a buja buzogány
pára a szemre és köd borul az ágyra
mert az ész fonala elvásik sovány

enged karod görcse vad ölelése
egy sóhajban leszáll végre a béke

Könnyelmű fázisok

szomorú látni lesoványodva
gyerekkoromban anyám vágta
vasárnaponként vékony körmömet
titkok tudója szerelmi lámpás
az ég ollója kíséri útadat

pályád és hivatásod
felzabálják vérbe mártott hajnalok
te sápadtan értetlenül
botolni látod a sorsot
hiába kereslek hű társam egy napon

emléked koporsószeeggel kiverve
nem tart csak új élet reménye